

λον Ψυχήν, "Ονειρον της Πατριδος και 'Ελλη-
 νικόν Πνεύμα" — δ Φλοίσβος της Θαλάσ-
 σης με την Λάτριδα της Φύσεως, Λάτριδα
 του 'Ωραίου, Διαβατικό Περιστεράκι, Χρυ-
 σοπτερόνιον "Ονειρον και 'Ελληνικήν Φου-
 σιάνελλαν" — ή Φιλόπαρις 'Ελληνοπούλα με
 τον Φλοίσβον της Θαλάσσης, 'Εθνικήν 'Αμν-
 ναν, 'Αστρον της Αύγης, Παιδί της Καρ-
 διας και 'Ενδοξον Μεσολόγιον — δ 'Αγγελος
 Αύγειος με την Χρυσάχη, 'Αστρον της
 Αύγης, Αιτωλικήν Αύγην και Κεντρί — ή
 Αύρα του Βερμίου με το 'Ηρωϊκό 'Αρκάδι,
 Ζήτω ή Πατρις, Χώραν 'Αλεξάνδρου, 'Ελ-
 ληνικήν Ναυαρχίδα και Ζήτω ή Μακεδονία —
 ή Νύξ της Καστέλλας με το Κράτος της
 Φαιδρότητος, Ψυχικήν Τρικυμία, 'Εθνικόν
 "Ονειρον, Διπλωμάτην και Κύριον 'Ασμα —
 ή Ναυτοπούλα του Μεσολόγιου με το
 "Αστρον της Αύγης" — ή Φλογέρον του Βο-
 σκού με τον Κρόταλον, Φίλην των Ζώνων και
 Κεντρί — ή Νηρηίς του Εδρώτα με τον Πα-
 ορήγορον 'Αγγελον, Παλιότατον Μπελφαγκό,
 Χλόην και Εύνην 'Επιγενοίον — ή Γλυκεία
 'Ανάμνησις με το 'Ανθος της Εδαισθησίας
 και Διακρίθεισαν 'Αρακαϊάδα — ή 'Ωραία
 Τουρλίς με το Πνευμάτιον "Ονειρον, Βασιλί-
 σον των 'Ανθέων, Δαιμονιόμο Τριαντά-
 φυλλο, 'Αγγελον Αύγειον και 'Ανθος της
 Εδαισθησίας — ή Παιδική 'Ανάμνησις με τον
 Ριζολέττον και Κουροπάτιον — το Μύρον
 της Καρδιας με το Θύμα του Φθόνου, Με-
 λαγχροϊκό 'Ελληνοπούλο, Κράτος της Φαι-
 δρότητος, Φλογέρον του Βοσκού και Δαιμον-
 ιόμο Τριαντάφυλλο.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους
 της: Άφρον του Βερμίου (περί 'Αρχιτεκτο-
 νικής δέν γνωρίζω) Ταχυδρόμον της Ειρήνης
 (σου τό έστειλα, και έπιστράφη, και πάλιν
 σου τό έστειλα) Νύκτα της Καστέλλας (μό-
 νον προτάσεις; τίποτε άλλο δέν έχεις να μου
 πης;) Νηραιδαν του Εδρώτα και Κροκόπε-
 πλον 'Ηώ (που αυτήν την φοράν μου έγρα-
 φαν μαζί;) Γλυκείαν 'Ανάμνησιν (σου έστειλα
 τά τετράδια σ' ευχαριστώ πολυ-πολυ δια
 τάς ενέργειάς δέν είνε δόξαλον να βρής καμ-
 μία μεγαλότερη...) 'Υπερήφανον Φοίνικα
 (έκτενης ή περιγραφή σου, αλλά ώραιότατη)
 'Ωραϊαν Τουρλίδα και Πυργίαν Καλλιτέχνίδα
 (και αυτά έπιστης μου γράφουν σήμερα μαζί.)
 'Αλκιμον Νεότητα (καμένα άπ' αυτούς, ώστε
 γράψε τους) Δαφροσπηή Σημιαίαν (δχι, δέν
 σε παρεξήγησα δια την μακράν σιωπήν σου,
 και σ' ευχαριστώ πολυ δι' οσα γράφεις.)
 "Ονειροπόλον της Δόξης (πραγματικώς, ή
 προελογική κίνησις δια το Δημοψήφισμα
 είνε ζωηροτάτη: μονόβη ότι πολλοί ενέργεται
 γίνονται.) Μέγαν Κωνσταντινον (σήμερα τά
 10 φράγκα ισοδυναμοῦν προς 11 δραχμάς)
 Ρέμβην (βεβαίως μουσικόν) αι προτάσεις σου
 εις τό προσεχές.) 'Ιππότην των Λευκών
 "Ορέων (τό περιοδικόν ευχαριστως θα τό συ-
 στήσω όταν ιδώ τό ά φύλλον και κρίνω ότι
 ή ύλη του είνε αξιανάγνωστος: όσον δια την
 φωτογρ. μηχανήν, πρέπει να στείλεις Μικράν
 Αγγελίαν επί πληρωμής) Μύρον της Καρδιας,
 Παλλάδα (ευμορφον τό Π. Πνεύμα.) 'Ανθος
 'Ανθέων (έκαμε τρείς ήμέρας να σου όμι-
 λήση; πολυ!) 'Αγνήν Καρδίαν (ευχαριστώ
 δια τά ωραία δελτάρια: τί θέλεις να σου άπαν-
 τήσω; Διαγωνισμός με αυτούς τους όρους δέν
 εμπορεί να γίνη) Γλυκείαν 'Ελλάδα (ευχομαι
 περαστικά) 'Ιον τό 'Εθνος (βεβαίως θα
 λάβης) Γοργόφτερον Νήην (εις τό άγγλικόν
 κείμενον έτυπώθη cor intend αντί «for
 intend»: τώρα έξηγήσε το' είνε κ'ένα λάθος
 άκόμη αντί heyholes, γράψε keyholes)
 'Αριελ κτλ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 1
 Νοεμβρίου θάπαντήσω εις τό προσεχές.

Γονείς και κηδεμόνες!
 'Ασφαλίσατε την ζωήν
 σας και τό μέλλον των
 τέκνων σας εις την μεγα-
 λην άσφαλιστικήν εταιρίαν
"ΡΩΣΣΙΑ"
 *Ασφάλεια: Ζωής, προικοδοτήσεως,
 πτωχός, δυστυχημάτων, μεταφορών, θρασ-
 υσεως δέλων.
 *Υποκατάστημα εν 'Αθήναις 'Οδός Σταδίου 21

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Αί λύσεις δεκται μέχρι της 7 Δεκεμβρίου
 [Ο χάρις των λύσεων, επί των οποίων δέον να
 γράψωσι τάς λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι,
 πολεείται εν τφ Γραφείω μας εις φανί-
 λους, άν έπιστος περιέχει 20 φύλλα
 και τιμάται φε. 1.]

599. Δελίγριφος.
 'Εάν σηκώσεται πρωί,
 τό πρότόν μου γνωρίζεις
 Με τάλλο μου, ως όσπριον,
 πολλάκις γευματίζεις
 Τό συνόλον μου είνε φυτόν
 Γνωστόν ως φαρμακευτικόν.
 *Εστάλη υπό του Μικρού Δοκίμου

600. Αναγραμματαίος.
 "Όσο καλά κ' εν κελαδῶ,
 Πουλί να μη μαρίσης,
 Γιατί θα γίνω ένας θεός
 'Αν μάναγραμματαίσης.
 *Εστάλη υπό του "Ονειρου της Πατριδος

601. Αίνιγμα.
 Οι 'Ελληνες τό έχουν
 Ο 'Ελλην όμως όχι!
 Οι Τούρκοι δέν τό έχουν
 Ο Τούρκος όμως τώχει.
 *Εστάλη υπό του Φαληκίου Φλοίσβου

602. Κυβόλεξον.
 * * * * * = Ζῶν κατοικίδιον.
 * * * * * = Πρόσωπον της 'Αγ. Γραφής.
 * * * * * = Ζῶν χρήσιμον.
 * * * * * = Μόνος χρόνου.
 *Εστάλη από τό 'Ηρωϊκόν 'Αρκάδι

**603. Μαγικόν Γράμμα μετά 'Εξα-
 γώνου.**
 Τή άνταλλαγή δύο γραμ-
 μάτων εκάστης των κά-
 τωθι λέξεων δι' ενός άλ-
 λου, πάντοτε του αυτού,
 να σχηματισθοῦν άλλαι τό-
 σαι λέξεις σχηματίζουσαι
 κατά σειράν τό άνωτέρω εξαγώνου:
 Θεός, Τίτος, δεινός, ζωμός, ξένη.
 *Εστάλη υπό 'Αντίβα του Καρχηδονίου

**604-607. Κεχυμμένα και άντε-
 στραμμένα όνόματα ποτιμῶν.**
 1.— Πάντες οι εν 'Ηπειρω 'Ελληνες πατριῶται.
 2.— Όφελεί ή σόδα πολυ εις τό στομάχι.
 3.— Σπανίως οι ξανθοί έχουν μάυρα μάτια.
 4.— Πόσον ή ράβδος τιμάται;
 *Εστάλη υπό του Δημοδόκου

608. Μαγική Εικών άνευ Εικόνης.
 Ο Διδάσκαλος συζητεί μετά της επιτρο-
 πής των Σχολείων περί αποβλητέων μαθη-
 τῶν. 'Εξάφνα δεικνύει έμέ και λέγει: Δια
 τους άλλους καλά αυτόν όμως τον μαθητήν
 δέν εμπορώ να τον αποβάλλω, διότι είνε ό
 καλλίτερος της τάξεως. 'Εγώ τότε, ακούσας
 τό ψευδώνυμόν μου, είπα: — Παρών! — Ποίος
 είμαι;
 *Εστάλη υπό του ζητουμένου

609. Ποικίλη 'Αμροσιχίς.
 Τα πρώτα γράμματα των ζητουμένων λέ-
 ξων αποτελούν άκρωτήριο, τα δέ πέμπτα
 όμηρικόν βασιλέα:
 1, Νήσος Ιστορική 2, Χώρα της 'Ασίας
 3, 'Αρχαίον όνομα ποταμού 4, Ηβλίς της
 Τουρκίας 5 'Αρχαίος θεός 6, Κάμνει άέρα
 7, Μέρος της οικίας 8, Θεός.
 *Εστάλη υπό του Στεφάνου της Ελευθερίας

610. Γρίφος.
 I I
 I γής I νοι ως
 I σφρα I ογο'
 *Εστάλη υπό του Μάρτυρος της 'Ελευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ
 των Πνευματικῶν Ασκήσεων του φύλλου 38.

479. 'Αντίφος (ά, τύρος) — 480. 'Ασία,
 (Α, σ, Α.) — 481. Τρόγος-τρογός.
 482. ΑΙ ΓΑΙ Ο Ν 483. 'Οργή γι-
 ΑΙ ΣΙ Ω Π Ο Σ λούνην όλιγον Ι-
 ΚΥ Α Ν Ο Υ Ν σχύει. ('Η άνάγνω-
 Χ Ρ Ι Σ Τ Ο Σ σις κατά στήλας εξ
 Β Α Ι Κ Α Λ Η αρχής, προχωροῦσα
 Α Ν Θ Ε Μ Ι Σ ελικοειδώς.) — 484.
 Α Ι Τ Ρ Ι Α Ι 'Ανεμομαζώματα,
 διαβολοσκορπίσμα-
 τα. — 485-488. Τή άνταλλαγή δια του MN:
 σεμνός, άμνός, νήμα, σκύμνος. — 489. — Ε-
 ΣΤΙΑ, ΠΑΡΟΣ, ΑΓΑΪΗ ('ΕΠΑΜΕΙΝΩΝ-
 ΔΑΣ, ΣΑΓΗΝ, ΤΡΑΠΕΖΟΥΣ, ΙΟΥΔΑΣ, 'ΑΣΗ-
 ΜΑΝΤΟΣ.) — 490. Μένησο πλουτόν τους πέ-
 νητας ευεργετεί. — 491. Κρόσσος 'Αλυν δια-
 βας μεγάλην άοχήν καταλύσει. (Κ-ρ' εις ο-ς-
 άλλην δια βα-ς μέγα λιν-έρχειν-κα, τα λ' εις ι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις λεπτά 10, δια δέ τους συνδρομητάς μας
 λεπτά 5 μόνον. 'Ελάττωτος όρος 10 λέξεις, δηλαδή και
 αι άδελφώτατοι των 10 πληρόνται ως να ήσαν 10.]

Γνωστοποιώ ότι εις τό Δημοψήφισμα θα
 υποστηρίξω τό 'Υπερ Πατριδος. — Ση-
 μαία της 'Ελευθερίας. (5'—252)

Για τή γιορτή σου, αγαπητέ Δημητράκη,
 εύχομαι χρόνια πολλά. — Πολυθέλητος
 Νεότης. (5'—253)

Κανείς από τους αγαπητούς συναδέλφους
 δέν θάρνηθη να δώση ένα ψήφον...
 'Υπερ Πατριδος. (5'—254)

Υπερευχαριστώ Φιλελευθέρων Κοήσοαν δι'
 όποστηρίξιν της. Εύδαδώς δ' αϊτούμαι
 ψήφον και λοιπών συναδέλφων. — Ζήτω ή
 'Ενωσις. (5'—255)

Υπερευχαριστώ "Ονειρον της Δόξης και
 'Αγγελον Αύγειον δι' έξοχα Μικρά
 Μυστικά των. — Γλυκεία 'Ελλάς. (5'—256)

Χαίρω πολυ, Βομῆ της 'Ελευθερίας, όπου
 έγιναν γενίτονες" ος πληροφοροῦ δέ
 ότι ή Νηρηίς του Πηγειου πρό πολλου άνεχώ-
 ρησεν εξ 'Αθηνών. — Δάκρυ των 'Ανθέων.
 (5'—257)

Αγαπητή μου Μπιμπή! δέν είπα δά να με
 λησμονήσης όλως διόλου. — Νηρηίς του
 Πηγειου. (5'—258)

Τό θραύτατον ψευδώνυμόν σου, Σημιαί
 της 'Επανάστασεως, άρμένως θέλω υπο-
 στηρίξην εν Δημοψήφισματι. — 'Εθνική Ψυχή.
 (5'—259)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ
 Συνιστώμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθεις παρασόν εις την χάραν ήμῶν ύπηρεσίας
 και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έσωτερικού:	Έξωτερικού:	Έσωτερικού λεπ. 20. Έξωτερικού φε. χρ. 0,20.
Έτησία... δφ. 8,—	Έτησία φε. χρ. 10,—	Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
Έξάμηνος... > 4,50	Έξάμηνος > > 5,50	τιμῶνται έκαστον λεπ. 25 (φε. 0,25).
Τριμήνος... > 2,50	Τριμήνος > > 3,—	
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
		Όδός Εθιμίου δφ. 38, παρά τό Βασιλικόν.
Περίοδος Β' — Τόμος 13ος	Έν 'Αθήναις, 11 Νοεμβρίου 1906	Έτος 28ον. — Αριθ. 50

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)
 Εις αυτό τό πλοτον έπρόκειτο να έπι-
 βιασθῆ ή φίλος μας σηματοφόρος. Ο κυ-
 βερνήτης, ειδοποιηθείς από αυτόν, είχε
 την άκραν καλωσύνην να μάς δεχθῆ εις
 τό πλοτόν του και να μάς περιφέρη δια
 να ιδώμεν όλον τό σκάφος.
 'Επάνω εις τό κατάστρωμα ήσαν το-
 ποθετημένα δύο μεγάλα κανόνια' τό έν
 εις την πρύμνην, επί φυγήν, και τό
 άλλο εις την πώρραν, επί δίωξιν, —

εις την κεραϊαν του φώσωνος (παπαφίγ-
 κου). Τότε μ' έκυρίευσε τό άλλόκοτον
 συναίσθημα του κενου και του άπεράν-
 του διαστήματος. Κάτω από τά πόδια
 μου έδλεπα ένα δάσος από σχοινία και
 κεραϊάς, και κάτω-κάτω τους έξαδέλφους
 μου σαν πυγμαίους.
 "Όταν κατέβην, ή κυβερνήτης μου
 έσφιξε τό χέρι.
 — Παληκάρι μου, μου είπε, τώρα
 πια είσαι σωστός θωρακίτης' έλπίζω ότι
 δέν θα μείνης έως αυτού.
 Ο 'Ιλιγγος τον όποτον άπέφυγα εις
 τό ύφος των κεραϊών, έστροβίλισε μέσα

στο μυαλό-μου με αυτά τά λόγια' κ' έ-
 φώναξα:
 — Ω, γαί!... έλπίζω να κυβερνήσω
 κ' εγώ μεγάλα καράβια, όταν μεγα-
 λώσω...
 Ο κυβερνήτης έγέλασε με την άπάν-
 τησίν μου και διέταξε τον υπάξιωματι-
 κόν, που με είχε συνοδεύση, να μου έγ-
 χειρίση τό δίπλωμα επιτίμου θωρακίτου,
 τό όποτον δίδουν συνήθως εις όσους άνα-
 βούν δια πρώτην φοράν εις τά κατάρ-
 τια...
 Ο περίπατος εξηκολούθησεν εις τό
 πυροβολείον, όπου οι ναῦται έχουν ό,τι
 χρειάζεται δια τον καθημερινόν
 βίον' την «βυτινήν» με τό νερό
 δια να πίνουν, την «άπτραν»,
 όπου εύρίσκουν φωτιά δια τες
 πίτες των...
 — Τίποτε δέν μάς λείπει,
 ως βλέπετε, κύριόι, ούτε καν
 ή μυλόσ του καφέ, — μάς εί-
 πεν ένας ναύτης, ενώ μάς
 έδεικνυε ένα είδος άνέμης, ή
 όποία πραγματικώς όμοιάζε
 με πελώριον μύλον, από εκεί-
 νους που μεταχειρίζονται εις
 μερικούς τόπους δια ν' άλέ-
 θουν καφέ.
 — Θα είσθε φοβεροί καφε-
 δοπόται, ως φαίνεται! έφώ-
 ναξεν ή Γιώργης. Τόσο με-
 γάλος μύλος!...
 — Χέμ! χέμ! τον διέκο-
 ψεν ή Γκυ. καλά που δέν ος
 ήκουσαν οι ναῦται μας, αγα-
 πητέ μου, είδειμή δέν θα έγλυ-
 τώνατε από τό κόρο που τρα-
 βούν όσοι την πάθουν με τό
 κλασικόν των χωρατό δια τον
 εργάτην.
 — 'Αλήθεια, τί άφρημέ-
 νος που είμαι! άπήντησεν ή
 Γιώργης' δέκα φορές έως τώρα
 έχω ακούση να έξηγούν πως
 λειτουργεί αυτός ή ειδικός
 μοχλός, με τον όποτον σηκώ-

[*] 'Ιδε εικόνα εις την σε-
 λίδα 389.

«Ο κυβερνήτης μου έσφιξε τό χέρι...» (Σελ. 393, στ. β')

νουν οι ναυτικοί την άγκυραν και τραβούν επάνω τα μεγάλα βάρη!

Επειτα, κατεβήκαμεν εις το υπόφραγμα, όπου ήσαν οι σάκκοι των ναυτών, εις το κύτος, την τροφαποθήκην, τα λεβητοστάσια...

Η επίσκεψις αυτή, ή τόνον έλκυστική, έτελείωσε μ' ένα θεσπέσιον πρόδειπνον, το όποϊον μ'ας προσέφεραν εις το καρρέ των σηματοφόρων.

Ο Γκυ, ενώ μ'ας έκερνούσε σαμπάνιαν, μ'ας διηγήθη ότι εις εκείνο το έργογώνιον δωμάτιον συγκεντρούται όλος ο βίος του σηματοφόρου που υπηρετεί εις τα πλοία.

Κάθε βράδυ, μετά την αιώσησιν, το τραπέζι όπου έτρώγαμεν κλείει και συμμαζεύεται κρεμμύνην τας αιώρας εις την όροφην, και ή τραπεζαρία γίνεται ύπνωτήριον.

Μόνον άμα πάrouν τα

«Επίσαστε την μίς Σίμφων...» (Σελ. 394, στ. γ.)

δύο γαλόνια, οι νέοι αξιωματικοί του ναυτικού κατακτούν το δικαίωμα να έχουν το δωματίκι των και το στενό κρεβάτακι των, το όποϊον ή σανίδα που μπαίνει κατά μήκος διά το παρακάλισμα, σου ένθυμίζει κάπως το νεκροκρέββατο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Με όλας τας ευαρέστους άσχολίας, ή ήμέρα μ'ας άπεχαιρέτισεν άπεχαιρέτισαμεν και ήμεις τον Γκυ, ο όποϊος μετ'όλιγον ή ήτο «της υπηρεσίας», διά να επιστρέψωμεν εις το ξενοδοχείον. Αί εξαδελφοί μου άλλως τ'εδιάζοντο να μάθουν πώς έπέρασεν ή δασκάλισσά των. Εφοβούντο μήπως είχε χειροτερεύση ή άσθεγεία της, διότι συνήθως ή άτρόμητος δεσποινίς δέν ήθελε διόλου να μένη όπίσω, όταν οι άλλοι έπαίρουν τους δρόμους.

Αλλά πόση δέν ήτο ή έκπληξίς των,

όταν έμαθαν ότι ή μίς Σίμφων, άφου κατέβασεν ένα δάκναιρο σαμοβάρι τσάι με ρόμι, είχεν εξέλθη και δέν είχε φανή πλέον!

Κατ' άρχάς, άπεδώσαμεν την άπουσίαν της εις φυσικώτατα αίτια: ότι είχε χάση τον δρόμον, ενώ περιεφέρετο εις εκείνην την πόλιν, όπου διά πρώτην φοράν ήρχετο. Ο πατέρας μου διατάξε μάλιστα να παραθέσουν το δείπνον, διότι είχε πεποίησιν ότι αι άπικησεις του στομάχου της, που ήτο κανονικός σάν το χρονόμετρον, θα έφερναν την χαμένην αννάδα εις την στάνην... Αλλά τα φρούτα εφχώθησαν, και ή μίς Ρεβέκκα δέν είχε φανή.

— Άρχεί μόνον να μην της συνέβη κανένα δυστύχημα, έθρηνώθησαν τα διδυμα.

— Δέν πιστεύω να ύπαρχει βάσιμος λόγος ν' άνησυχήτε, καλές μου μικρούλες, ειπεν ο πατέρας μου,

έκτός αν ή ζωοφιλία της την παρέσυρεν εις καμμίαν δυσάρεστον περιπέτειαν, όπως τόσες φορές έως τώρα. Δι' αυτό λοιπόν πρέπει άμέσως ν' αρχίσωμεν τας έρεύνας κ' εγώ άπορώ τώρα, πώς παρετάθη τόσον ή άπουσία της. Διά να μη χάνωμεν καιρόν, εγώ θα περιέλθω από το ένα μέρος την πόλιν, μαζί με τα κορίτσια έσείς, τ' άγόρια, θα κάμετε επιθεώρησιν εις το άλλο μέρος...

Ο Ιάκωβος, ο Γιώργης κ' εγώ διετρεξάμεν τους προαχώνας, τας πλατείας και τα προάστεια, κ' εξυπηήσαμεν την ήχώ των περιγύρων με το όνομα της φυγάδος έσταματούσαμεν τους διαβάτας διά να τους ερώτῶμεν μη τυχόν ειδαν μίαν ύψηλήν Άγγλιδα με μαβιά ματογυάλια. Από τας άριστους πληροφορίας, που έλάδαμεν έδῶ κ' εκεί, ήδυνήθημεν ν' ακολουθήσωμεν τα ίχνη της έως την είσοδον του ναυστάθμου, κ' έπειτα τίποτε.

Εστειλάμεν έμπρός ως άνηγευτήν τον Γιώργην, και αυτός ήλθε να μ'ας πληροφορήσει ότι ούτε ο πατέρας είχεν επίτυχην τίποτε, και ότι, κοντά στα άλλα, ήτο τώρ άναγκασμένος να οδηγήση την Φρανσίαν εις το ξενοδοχείον, διότι ή άνησυχία της είχε φέρη αίφνιδιον πυρετόν, — πράγμα πολύ επικίνδυνον εις την ελώδη άτμοσφαιραν της πόλεως, ή οποία ήτο κτισμένη επάνω εις παλαιά τέλματα, αν και είχαν γίνη εκεί πολλά εξυγιαντικά έργα.

Επί τέλους, ενώ έπλανώμεθα σαν κολασμένοι ψυχαι, ή τύχη μ'ας έφερεν έμπρός εις έν κτίριον, όπου μετ' γραμ-

ματα ύψους 50 εκατοστών είδαμεν την επιγραφήν: «Εθνική Χωροφυλακή».

— Α! ειπεν ο Ιάκωβος, σαν έμπνευσμένος. Ο ουρανός μ'ας έστειλε εις το μόνον μέρος, όπου θα εύρωμεν ίσως βοήθειαν' ως έμβωμεν γρήγορα και ως έκθέσωμεν τα διατρέχοντα εις τον ένωμοτάρχην' να τος εκεί, που καπνίζει την πίπαν του.

— Μιά ύψηλή Άγγλιδα με μαβιά ματογυάλια, ειπεν ο γενναίος ένωμοτάρχης, ενώ μ'ας έκύτταζε με αυστηρότητά. Άρα λοιπόν έχτε συγγένειαν και σχέσιν μετά της κατηγορουμένης, την όποϊαν έλαβα την τιμήν να συλλάβω και προσωποκρατήσω αύθημερόν μετά μεσημβρίαν;

— Επιάσατε την μίς Σίμφων! Τι λέτε; επιάσατε την μίς Σίμφων; έρωτάξαμεν και οι τρεις μας γεμάτοι από έκπληξιν.

— Μην τυχόν, νέοι μου, διανοείσθε να δυσπιστήσετε εις τα λεγόμενα της εξουσίας; Το ένταλμα έσημείονε: Φρίτζ φον Βόλφ, ύπήκοος Γερμανός.

— Η μίς Σίμφων δέν εινε Γερμανίς, εινε Άγγλίς! ήθέλησε να διορθώση ο Ιάκωβος.

— Αυτό μου εινε άδιάφορον' ή διαταγή έγραφεν ότι αυτή... ή μάλλον ότι «αυτός» ήτο ο Φρίτζ φον Βόλφ, Γερμανός ύπήκοος. Εγώ ξερω αυτό που με διατάζουν οι άνωτέροι μου.

— Κύριε ένωμοτάρχα, σας βεβαιώνω ότι το περι ου ο λόγος ύποκειμενον δέν εινε τίποτε άλλο παρά ή δασκάλισσα που έχουν αι αδελφές μου! παρενέβη λέγων ο Γιώργης.

— Αυτό μου εινε εξ ίσου άδιάφορον! άπήντησεν ο ένωμοτάρχης. Εξηγήθητε με τον κύριον εισαγγελέα. Άν με διατάξη να σας γραπώσω και σας, οίκοθεν έννοείται ότι άνευ άντιρρήσεως θα έντελέσω την διαταγήν του ιεραρχικώς άνωτέρου μου!

Αυτή ή βεβαίωσις, ή όχι πολύ ένθαρρυντική, μ'ας έκαμε και τους τρεις να κλίνωμεν επί δεξιά, κ' έξω από τον στρατώνα!

Μ' όλην την βίαν μας να τρέζωμεν και να ερώμεν την φοβερήν είδησιν εις τον πατέρα μας, ή άγνοια της τοπόγραφίας της πόλεως τόσον μ'ας έχασομέρησεν, ώστε ήτο νύκτα βαθυά, όταν τον εύρήκαμεν δίπλα εις την Φρανσίαν, που έθρηγνούσε κ' έτρεμεν όλη από τον πυρετόν, ενώ ή Μαρία-Ρόζα, προσπαθούσα να κρύψη την ιδικήν της άγωνίαν, τον έβοηθούσε διά να την παραγορήσουν.

Αλλ' όταν και αυτή ήκουσε τα θλιβερά νέα, ανέλυθη εις δάκρυα.

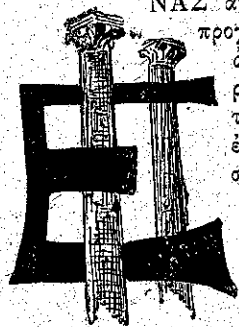
— Στη φυλακή ή καιμένη μας ή μίς Σίμφων. Και τί εύρήκαν να την κατηγορήσουν, αυτήν που εινε τόσον άμμηπος, τόσον μη-μου-άπτου;

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙΕΙ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ...

Αγαπητοί μου,

ΝΑΣ άνθρωπος ήθέλησε προχθές να καταβή από το τραμ χωρίς να το σταματήσει. Και έγεινεν εκείνο που γίνετα συνήθως: Ο άνθρωπος έπεσε.

Ο πλησιέστερος προς το δυστύχημα διαβάτης έτυχε να εινε ένας ευφύεστατος δημοσιογράφος, ο όποϊος κ' έπλησίασε τον παθόντα. Εστικώοντο με κόπον, πιάνων τον δεξιόν του ώμον και ύβρίζων το τραμ, διότι έπεσε αυτός. Ημπορούσε να σπάζη το πόδι του, να σπάζη το κεφάλι του, να περιπλεχθί εις τους τροχούς, να γίνη λυώμα. Ευτυχώς δέν έπαθε τίποτε περισσότερο από το ρεζιλίκι, το αναπόφευκτον δια τους σοβαρούς ανθρώπους που πίπτουν (άκομη και ο μέγας Γερμανός φιλόσοφος Κάντιος, εις την αισθητικήν του, ως παράδειγμα γελοίου κωμικου παρουσιάζει σοβαρόν κύριον πίπτοντα...)

Εν τούτοις ο δημοσιογράφος τον έτίναξε, του έδωσε το μπατόν του και το ήμιψηλό του, και τον έβοήθησε ν' ανακτήση την αξιοπρέπειαν την όποϊαν είχε πριν πέση. Τότε μεταξύ των δύο ανθρώπων συνήθη ο επόμενος περιεργος διάλογος. — Κύριε, ειπεν ο πεσών, θα είμαι εύτυχής αν ήμπορέσω ποτέ να σας φανώ κ' εγώ χρήσιμος. — Α' Ημπορείτε να μου φανήτε ά μέσως χρήσιμος, άπήντησεν ο δημοσιογράφος, και να μου κάμετε μάλιστα μίαν εύεργεσίαν. — Ευχαριστώ. — Να μου πητε, γιατί έπέσατε; — Αυτό που μ' έρωτάτε εινε κάπως... περιεργον! παρετήρησεν ο κύριος έκπλαγείς διά την αυθάδειαν. — Δέν πιστεύω να εινε αυτό περιεργον, επέμεινε ο δημοσιογράφος' το περιεργον εινε ότι έπέσατε από το τραμ. — Νομίζετε λοιπόν πώς το έκαμα σκοπίμως; — Κύριέ μου, δέν σκοπεύω να σας αποδώσω πρόθεσιν. Αλλά πρόκειται περί του εξής: Απεπειράθητε να κατεβήτε, χωρίς να ξεύρετε πώς κατεβαίνουν από το τραμ. Εκάματε δηλαδή πράγμα διά το όποϊον δέν είχατε παρασκευασθί.

— Πραγματικώς... Δέν μου πέρασε ή ιδέα πώς ήτο δυνατόν να πέσω.

— Πραγματικώς... Δέν μου πέρασε ή ιδέα πώς ήτο δυνατόν να πέσω.

— Πραγματικώς... Δέν μου πέρασε ή ιδέα πώς ήτο δυνατόν να πέσω.

— Πραγματικώς... Δέν μου πέρασε ή ιδέα πώς ήτο δυνατόν να πέσω.

— Πραγματικώς... Δέν μου πέρασε ή ιδέα πώς ήτο δυνατόν να πέσω.

— Πραγματικώς... Δέν μου πέρασε ή ιδέα πώς ήτο δυνατόν να πέσω.

— Πραγματικώς... Δέν μου πέρασε ή ιδέα πώς ήτο δυνατόν να πέσω.

— Α' Αλλ' αυτό ακριβώς εινε το λάθος σας. Είθε αναμφιβόλως θυμά της γνωστής πλάνης, ότι οι Έλληνες τα ξεύρουν όλα χωρίς να τα σπουδάσουν. Και έδῶ έπέσατε έξω... καθώς και από το τραμ. Βεβαιώθητε ότι τίποτε δέν εινε έμφυτον, και όλα πρέπει να τα σπουδάση κανείς διά να τα μάθη. Δέν ήμπορείτε να έχτε εκ φύσεως το τάλαυτον να κατεβαίνετε από το τραμ που τρέχει και να μην πέφτετε. Ουδείς γεννάται... ούτε ο ποιητής! Μην άκούτε θεωρίας. Ο άνθρωπος πρέπει να κάμνη μόνον ό,τι έχει μάθη και να μην έπιχειρή εκείνο που δέν έμαθε. Είμπορείτε, σας παρακαλώ, να με διδάξετε Σουηδικήν γυμναστικήν;

— Όχι.

— Εν τούτοις έπεχειρήσατε να κατεβήτε από το τραμ! Έργον ίσοροπίας, το όποϊον απαιτεί μακράν γυμναστικήν.

— Ωστε και το να κατεβαίνωμεν από το τραμ εινε επιστήμη;

— Μά βεβαίως, άφου έπέσατε!

— Κύριε των Δυνάμεων! πόσαι επιστήμαι ύπαρχουν εις τον κόσμον! Τι να πρωτομάθη κανείς; Έχω δίπλωμα φιλολόγου, είμαι πρόλυτης της Θεολογίας, έχρημάτια τυροκόμος, γνωρίζω πυρογραφίαν και πέικερ. Είμαι 55 έτών. Αύριον θα πεθάνω. Και όμως πρέπει άκομη να διδάσκωμαι!...

Κ' έδῶ σταματά ο διάλογος. Βλέπετε ότι δέν εινε μόνον περιεργος και άστεϊός, αλλά βαθύτατος και διδακτικώτατος. Δι' αυτό ένόμισα ότι έπρεπε να σας κάμω να τον άκούσετε και σεις.

Και το μέν όνομα του κυρίου που έπεσεν από το τραμ, δέν είμυρω να σας το είπω, απλούστατα διότι δέν το ξεύρω κ' εγώ. Σας λέγω όμως, αν ήέλετε, το όνομα του εύεργέτου και διδασκάλου του: Εινε ο δημοσιογράφος κ. Ζαχαρίας Παπαντωνίου, ο όποϊος διευθύνει το «Άστυ», λέγει δέ και γράφει τα έξυπνότερα πράγματα. Εινε άκομη και ποιητής, και διηγηματογράφος από τους καλούς. Δέν πρέπει σεις άκομη να διαβάσετε εφημερίδας, αλλ' έπειδή ξεύρω ότι διαβάσετε—τουλάχιστον οι πιο μεγάλοι,— σας συνιστώ να κυνηγήτε τα χρονολογήματα που φέρουν ως ύπογραφην τάρχικα Ζ. Π. Θεμότερα έμως σας συνιστώ... να μην πηδάτε από το τραμ όταν τρέχη, αν δέν ξεύρετε πώς πηδούν. Έχει και από τον τρόπον του και χρειάζεται γυμνασις ιδιαίτερα. Είμπορείτε να μάθετε τον τρόπον—τώρα κμιλώ εις τους πιο μικρούς,— και να γυμνασθήτε όταν το τραμ πλησιάζη να σταματήση και ή ταχύτης του εινε ελίγη. Και εγώ' έτσι έγυμνασθηκα... άλλα όμολογώ ότι δέν κατώρθωσα τίποτε άλλο, παρά να πέσω μίαν φοράν, και

έκτοτε ποτέ δεν κατεβαίω από το τραμ. Αν δεν κτυπήσω το κουδούνι να σταματήσει.

Είς όλα όμως τα άλλα πράγματα, ή γύμνασις με ωφέλησε σημαντικά. Τίποτε δεν έγεννήθηκα, και ό,τι ξέρω να κάμνω, τό έμαθα με κόπον πολύν. Και αυτό επίσης σάς τό συνιστώ, ακόμη θερμότερα...

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΦΦΕΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

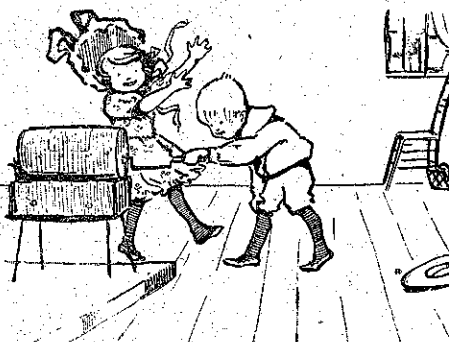
Ο Δουλοῦκος κυτάζει γύρω-γύρω την κουζίνα, και τό μάτι του πέφτει στό καθουρδιστήρι του καφφέ. Τό καθουρδιστήρι, με την φουδού του, είνε βαλμένο επάνω στες πλάκες, κοντά στό τζάκι. Η Δουίτσα είχε καθουρδίσει καφφέ τό πρωτό, και δέν τό είχε βαλμένο ακόμη εις την θέσιν του.

Ο μικρούλης μας, χωρίς να τον νοιάζει που λερώνει τα χέρια του και τα άσπρα λινά του, σκουρτά τό πορτάκι και κυτάζει με περιέργειαν μέσα στό μαυρο και μουντζουρωμένο καθουρδιστήρι.

Μιά άστεία ιδέα του έρχεται τότε.

— Άκου, Δουλοῦκα! να βάλωμε τό ψιφινάκι τιμωρία μέσα 'ς αυτό τό μαυρο κουτί.

— Αυτό δέν είνε κουτί, λέγει ή

«Γύριζε τώρα, να γίνης καφφές!...» (Σελ. 396, στ. β.)

Δουλοῦκα. Είνε, καίμενε, τό καθουρδιστήρι που κάνουνε καφφέ.

— Καλά... Να τό βάλωμε τότε τό ψιφινάκι, να γίνη κι' αυτό καφφές.

— Ναί... μά δέν θα θελήση να μπή μέσα...

— Μπα! θα τό πιάσωμε σιγά-σιγά, και θα τό βάλωμε μέσα, χωρίς να καταλάβη τίποτα.

— Ψιφινάκι, ψιφινάκι... Έλα εδώ!

Τό πιάνουν, και με φιλιά και με χάδια, τό πάνε κοντά, και ό Δουλοῦκος, γρήγορα-γρήγορα, τό χώνει μέσα στό καθουρδιστήρι. Με τό χέρι του, σπρώ-

χνει τό πορτάκι. Πάει! έτελείωσε! Τό ψιφινάκι είνε φυλακή!

— Γύριζε τώρα, να γίνης καφφές! του φωνάζουν.

Και με γέλια, με χαρές, και με τραγουδία, γυρίζουν τό καθουρδιστήρι. Χαλασμός κόσμου από τα ξεφωνητά. Τό καίμενο τό ψιφινάκι σπαρτάρα σαν τρελλά και νιαουρίζει φοβερά. Τα κακά παιδιά όμως δέν σταματούν τό άσχημο παιχνίδι των.

Επί τέλους, ή Σταματίνα γυρίζει από την βρύση με τα κανάτια της. Η Δουλοῦκα και ό Δουλοῦκος είνε τόσον άφωσιωμένοι στό παιχνίδι, ώστε δέν την άκούουν που έρχεται.

— Άχ! Παναγία μου! φωνάζει ή Σταματίνα. Φύγετε άπ' εκεί! Μην πιάνετε τές μουντζούρες! Έγίντανε σαν καρβουνιάριδες!.. Μά, τί είνε αυτά τα άγρια νιαουρίσματα;.. που είνε τό ψιφινάκι;

(Έπεται τό τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια).

Ο κ. Κορνρόζ, φοδούμενος μήπως ή δικαιοσύνη καταδιώξη άσχηρότερον τους Παωνήδες και τον άρχηγόν των, τους όποιους είνε άρχισή ν' άνιχνεύη ό στρατός εις τό λιθαδί, έπροτίμησε να μήν ειδοποιήση τας άρχας της Νέας Όρλεάνης διά την επίθεσιν που έκαμαν εις τό κτήμα του οι Άπάχαί κατά την τραγικήν εκείνην νύκτα.

Άλλά ή φήμη, εις την όποιαν εφανέρωσε τα συμβάντα ή άθυροστομία μερικων υπηρετων της Ευνηθρόσουπας, ανέλαβε να τα μεταδώση εις τους φίλους του σπιτιού. Και, επί δύο εβδομάδας, είνε ενεί παρελάσις όλων των γνωρίμων της οικογενείας Κορνρόζ, που ήρχοντο διά να την συγχα-

ρουν διά την σωτηριαν της. Ο εξαίρετος κ. Αρχιβάλδος Βερμουτ ήλθεν έν των πρώτων να σφιγξη τα χέρια των καλών φίλων του και να εύφρανθη μαζί των, που τους έβλεπε σώους και υγιείς.

— Μ' έβεβαίωσαν, έπροσθεσεν, ότι ειχατε ένα πιθηκον, ό όποιος έδειξε λαμπράν διαγωγήν κ' έπυροβόλησε τους έπιδρομεύς, ενθ' ένας από τους υπρέτας σας έφευγεν άνάνδρωσ από δένδρο σε δένδρο μαζί με τον Ιπποπόταμον!

Αυτά τα άλλ' άντ' άλλων λόγια έκαμαν όλους να λιγωθούν στα γέλια.

— Άν συνηθίζουν έτσι, εις την Νέαν Όρλεάνην, να λέγουν την ιστοριαν, έδρυχήθη ό κ. Κορνρόζ εις τό αυτί του άρχιεποφύλακος της Έπιστημονικής Ναυτιλιακής Έταιρίας, γρήγορα θα πάνε και τον Ιπποπόταμον μου για πουλάκι, αφού ονομάζεται Κολίβριος.

Ο άγαθος κ. Αρχιβάλδος εσεισε την κεφαλήν του, εκύτταξε τον ούρανόν και απήτησε, στα στραβά, ως πάντοτε:

— Βέβαια, είνε φόβος μη βρέξη, κ' εγώ έλησμονήσα να πάρω την όμβρέλλα μου!..

Εις αυτό τό διάστημα, τα στρατεύματα, που είχε στείλη ή Κυβέρνησις της Συμπολιτείας εναντίον των επαναστατημένων Ίνδων, άνιχνευαν τα λιθαδία. Μίζω ήμέραν, ήκούσαμεν σφοδρόν τουφεκοβολισμόν εις τό δάσος των Κιγκκαζού, και ήγηθήσαμεν ότι ειχαν συμπλακή οι στρατιώται με τους Παωνήδες.

Όσην ώραν διήρκεσαν οι πυροβολισμοί, άγωνα άπερίγραπτος εκυρίευσεν όλων τας καρδιάς, εις την Ευνηθρόσουπαν. Όλοι έσυλλογιζοντο τον Που-Κόππα-Ουάμπαν.

— Ο άμοιρος Παωνής, ό ευγενής και άνδρείος! έμουρουρίζει ό κ. Κορνρόζ, ό όποιος δέν ήμπορούσε να καθισή εις μίαν θέσιν. Ίσως, αυτήν την ώραν που όμιλώ, κείται πεσμένος κάτω από τα δένδρα, με τό μέτωπον τρυπημένον από καμμίαν σφαίραν!

Τό βράδυ, δέν εκρατήθη πλέον... Μ' έν άπόσπασμα υπηρετων, όπισμένων με άνημμένας δάδας, περιέτρεξε τό δάσος και τό πεδίον της μάχης, έπιθεωρών ένα-ένα τα πτώματα των Παωνήδων, που ήσαν στρωμένα κατά γης... Άλλ' εις κανέν από αυτά δέν άνεγνώρισε τα ευγενή χαρακτηριστικά του Μεγάλου Τριγωνοκεφάλου.

— Θα κατόρθωσε να γλυτώση! έλεγε με ένα στεναγμόν άνακουφίσεως. Η Θεία Πρόνοια τον προστατεύει!..

Έπειτα από όλίγας ήμέρας, ενθ' μαζί με την οικογένειαν Κορνρόζ, έκαμα τον περίπατόν μου εις τα βουλεβάρτα της Νέας Όρλεάνης, με την άγαπημένην μου Μάτζην καθισμένην εις την σέλλαν μου, ενθ' ό Μπέν ήτο επίζεβρος, δηλαδή καθολικευμένος επάνω στον Κοκ-Λικό, συνητηθήμεν έξαφνα μ' ένα άνθρωπον που εφαινετο σαν εκφορτωτής του λιμένος από την ένδυμασίαν του. Ο άνθρωπος αυτός, άμα μάς ειδε, άνέκοψε τον δρόμον του και ήλθε κατ' ευθείαν προς ήμάς.

Ητο ό Που-Κόππα-Ουάμπας, με τα μαλλιά του κομμένα σύρριζα, με τό πρόσωπόν του καθαρισμένον από όλα του τα βαψίματα.

— Έσείς είσθε! άνέκραξε, γεμάτος έκπληξιν και χαράν, ό Βασιλεύς των Χοιρομηριών, ενθ' του έσφιγγε δυνατά

τα χέρια. Έσείς, Μεγάλε Αρχηγέ, σαν εργάτης του λιμένος! Είσθε ζωντανός! Δόξα σοι, Θεέ μου!

— Τό Μέγα Πνεῦμα μ' εφύλαξε! απήτησεν ό Που-Κόππα-Ουάμπας, γρήγορα-γρήγορα και σιγανά. Ο Άνεμος-που-Περπατεί κατόρθωσε να σωθή από την σφαγήν του δάσους των Κιγκκαζού, να καταφύγη εις τό σπίτι ενός Παωνή, που είνε εδώ εγκάτεστημένος, και να κρυφθή μεταμεισμένος με αυτά τα άθλια ρούχα. Αί δυνάμεις όμως του πονηρού φαίνεται ότι έλύσσαξαν διά να τον έξοντώσουν.

Η κεφαλή του Μεγάλου Τριγωνοκεφάλου έχει επικηρυχθή υπό των λευκών άρχηγών. Και πάλιν θ' αναγκασθή αυτός να φύγη, διότι τα βλέμματα των κακών αρχίζουν να πέφτουν επάνω του δια να τον καταδώσουν.

— Λοιπόν τώρα, πτωχέ μου φίλε, τί θ' απογίνετε; ήρώτησεν ή κυρία Κορνρόζ, τρέμουσα από την αγωνίαν.

Ο άρχηγός των Παωνήδων έκαμε μίαν άόριστον χειρονομίαν και έψιθύρισε με πένθιμόν τόνον:

— Μόνον τό Μέγα-Πνεῦμα τό γνωρίζει. Ο Μέγας Τριγωνοκεφαλος θα προσπαθήση ν' αναθή εις τας λίμνας του βορρά, δια να συναντήση τας φιλικάς φυλάς των αδελφών του, των Σιτεγιανών, που κατοικούν εις τας ψυχράς χώρας. Θα πλανηθή εις τα βουνα και τα δάση, θα γλυστρήση μέσα στα ύψηλά χόρτα σαν τίγρις κυνηγημένος, θα κοιμάται την ήμέραν στα σήλαια, και θα φεύγη την νύκτα. Θα φθάση άρά γε; Η γνώσις του μέλλοντος είνε άπηγορευμένη εις τους θνητούς.

Και ίσως εύρεθή μίαν ήμέραν, πεσμένο στό χῶμα, τό άψυχο σῶμα του Που-Κόππα-Ουάμπας. Η πείνα, τό κρύο και τό θέρια του δάσους πολεμούν τους ανθρώπους. Και ό Άνεμος-που-Περπατεί ήμπορεί να γίνη ό Άνεμος-που-Πέθανε!

Όλοι έσιωπούσαν, με τους λαιμούς κλεισμένους από τους λυγμούς: εγώ έσκουπίζα τα δάκρυά μου! Και τότε ή Μάτζη, ή γλυκειά μου και εύμορφη μικρούλα Μάτζη, έπιασεν από τό χέρι τον άτυχον εκείνον, και τον ήρώτησε με την τρυφεράν φωνήν της:

— Γιατί θέλετε να πάτε τόσο μακριά, Μεγάλε Αρχηγέ; Στην Ευνηθρόσουπα θα είσθε καλά κρυμμένος, και κανείς δέν θα συλλογιση να έλθη να σας πιάση εκεί. Έλάτε μαζί μας, Μεγάλε Αρχηγέ! Κ' έμείς θα σας περιποιη-

θούμε πολύ!

— Η Θεία Πρόνοια όμιλεί με τό στόμα της κόρης μου, εφώναζεν ό κ. Κορνρόζ, όλος χαρά. Έλάτε στην Ευνηθρόσουπα, φίλε μου! Τό καταφύγιόν είνε ασφαλές, και θα μείνετε εκεί όσον καιρόν κρίνετε καλόν. Την ήμέραν που θα θελήσετε να φύγετε, ήμείς θα σας δώσωμεν τα μέσα να φθάσετε, εν πάση ασφαλεία, εως τας σκήνας των βορείων Ίνδων, των φίλων σας... Έλάτε μαζί μας!

«Την έπιασεν από τό χέρι...» (Σελ. 397, στ. γ.)

Κ' εγώ ακόμη, εκακάρισα όσον ήμπορούσα εύγλωττότερα:

— Έλάτε μαζί μας!

Ο Που-Κόππα-Ουάμπας είχε γίνη κάτωχρος! Εφάνη σαν να έδιστασε μίαν στιγμήν. Έπειτα, εσήκωσεν έξαφνα την Μάτζη στην άγκαλιά του, με μίαν όρμην γεμάτην από συγκίνησιν, και την έφίλησε παραφόρως, ενθ' τα μάτια του έδάκρυζαν:

— Ω αδελφούλα των Χιόνων, της ειπε, άγαπημένο πλάσμα των άνθρών, έσύ θα σώσης τον μεγάλον αδελφόν σου, τον Παωνήν με τό φλογόχρωμον δέμα!..

Τό βράδυ εκείνης της ωραιάς ήμέρας, παιδάκια μου, υπήρχε εις την Ευνηθρόσουπαν άλλος ένας κάτοικος...

Δέν έπέρασε πολύν καιρόν, και ό άξιος Τζέφ, που όσον επήγγαινε κ' εκαλλιτέρευε, χάρις εις τας περιποιήσεις της άφωσιωμένης του

Ηλιοπρόσωπης, ή όποία δέν ειχεν άπομακρυνθη από τό προσκέφαλό του, έσηκώθη από τό κρεβάτι του.

Α! έγινε σωστό πανηγύρι, την ήμέραν που είδαμεν να εμφανισθή πάλιν εις την φυλλωτήν τραπεζαριαν, κατά την ώραν του προγεύματος, ό λαμπρός νεός, με τες φοβορήτες του που άνέμιζαν, λιγάκι ώχρός, αλλά πάντοτε σαν κουρδισμένο νευρόσπαστον και άμίμητος με την κατακόκκινην οικοστολήν του. Όλοι έτρεξαν να τον ύποδεχθούν με τα «ούρρα!» και να του σφιξουν τα

χέρια. Αυτός έδέχθη τα συγχαρητήρια και άνταπέδωκε τας χειραφίας με την συνήθη του άπάθειαν. Και, όταν ό κύριος και κυρία Κορνρόζ τον ήρώτησαν τί πράγματα ήμπορούσαν να κάμουν δια να του αποδείξουν την φιλόστοργον εύγνωμοσύνην και εκτίμησιν των, αυτός ύψωσε σοβαρώτατα τό ένα δάκτυλο προς τον ούρανόν και ειπε:

— Αυτά τα πράγματα είνε ένα, όπως λέγει και ό Μπώμπης ό Άράπης.

Κ' επήγε να εύρη, εις τό βάθος της τραπεζαρίας, την εύμορφην Ίαπωνέζαν, που είχε γίνη κατακόκκινη, την έπιασεν από τό χέρι, την έφερεν εμπρός εις τους κυρίους του και ειπε:

— Να τό, αυτό τό πράγμα! Και θα είμαι πληρωμένος και παραπληρωμένος δια τούς κόπους μου, αν ό λόρδος και ή λαίδη Κορνρόζ μου έπιτρέψουν να εύτυχήσω να προσφέρω την χειρά μου εις την μικρήν μίς με τα χρυσαμένα μάγουλα και να ονομασθώ κύριος Ηλιοπρόσωπος!

— Ω! Τζέφ! άνεβόησεν ή Λαί-λά, ή όποία έδάγκανε τα χείλη της δια να μη γελάση, τί άνοησία είνε αυτή; Μήπως είνε τώρα της μόδας να παίρνη ό άνδρας τό όνομα της γυναίκας του;

— Δέν πειράζει αυτό διάλου, μίς έβροντοφώνησεν ό Τζέφ. Γίνεται ακριβώς τό εναντίον, τό γνωρίζω κάλλιστα, αλλά είνε εντελώς τό ίδιον πράγμα!

— Ναί, ναί, Τζέφ!

Έντελώς τό ίδιον! ειπε φαιδρότατος ό Βασιλεύς των Χοιρομηριών. Και μίν ανησυχήςεδιόλου: θα γίνης κύριος Ηλιοπρόσωπος, και ή Λαί-λά θα γίνη κυρία Τζέφ, μιά χαρά! Σύμφωνοι! Θα προικίσω εγώ τον άρραβωνιαστικό, ή κυρία Τζίννη, είμαι βέβαιος, θα προικίση την Ίαπωνέζαν της, και τα έξοδα του γάμου εις βάροςμας!

— Πώς; είνε αλήθεια αυτό, Ηλιοπρόσωπη; ήρώτησεν ή κυρία Κορνρόζ, άποτεινομένη

με πονηρό χαμόγελο προς την άγαπημένην της θαλαμηπόλον. Παραδέχεσαι να γίνης σύζυγος αυτούνου του κατεργάρη, του Τζέφ; Ένομίζα ότι τον εύρισκες κάπως παραπολύ... Καραγκιόζη!

— Α! άλλοτε, κυρία, τό έλεγα! απήτησες γελαστή ή Λαί-λά, ενθ' έλοξάνυτταξε τον Τζέφ. Από τότε όμως, ήλλαξα γνώμη... Και ήρχισα ν' άγαπώ πολύν τους ανθρώπους σαν τον Τζέφ, που μόνος εναντίον τριάντα Έρωθροδέριμων κάμνει τον «Καραγκιόζη», και στέκεται να τον σκοτώσουν λιγάκι,

«Εγώ έσκουπίζα τα δάκρυα.»

διά να σώση την ζωή των άλλων...

Μίς Ηλιοπρόσωπη, διεμαρτυρήθη μετριοφρόνως ο Τζέφ, πολύ υπερβολικά τὰ λέτε! Δέν ἦσαν τριάντα, οἱ Έρωθρόδερμοι!... Ἦτο κ' ἕνας ὑψηλὸς τρίξ δάκτυλα μονάχα, καὶ ἀμέσως τὰ πόδια του ἀπὸ κάτω!

— Λοιπὸν, Τζέφ! ἠρώτησεν ἡ Ἰαπωνέζα, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τίποτε.

Τότε, πάλιν ἀπαθῆς σάν πάγος, μὲ τὸ αἰώνιον σοβαροκαμικὸν ὕφος του, ὁ Τζέφ ἐπρόσθεσε:

— Λοιπὸν, δέν ἦσαν τριάντα, παρὰ εἰκοσιεννέα καὶ μισὸς!

(Ἐπιτα τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Γ. Τερμιζῶ)

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ

Ἡ Μαρία καὶ ἡ Ἀσπασία, αἱ δύο ἀδελφοῦλες, ἐκάθητο εἰς τὴν σκιὰν τῶν δένδρων, κοντὰ στὸ ποταμάκι, ποῦ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὸν κήπον τῆς ἐξοχῆς τῶν. Ἐκάθητο κ' ἔρραβαν ρουχαλάκια διὰ τὸ μωρὲ μιᾶς πτωχῆς γειτονισᾶς τῶν.

Ἡ Μαρία ἦτο προσηλωμένη εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς κάπου-κάπου μόνον ἐσήκονε τὸ κεφάλι διὰ νὰ ρίψῃ μακρὰ ἕνα βλέμμα εἰς τὴν μαγευτικὴν τοποθεσίαν, ποῦ ἦτο ἀπλωμένη ἐμπρὸς τῆς. Ἡ Ἀσπασία ὁμῶς, μὲ τὴν βελόνα στὸ χέρι, ἤκουε τὸ μουρμούρισμα τοῦ νεροῦ εἰς τὰ χονδρὰ χαλίκια, ποῦ διέκοπταν τὴν ροὴν του. Καί, ἀντὶ τὰ ἐργάζεται, ἐκύτταζε τοὺς τρελλοὺς γύρους, ποῦ ἔκλαμαν εἰς τὸν ἀέρα τὰ χρυσὰ ἔντομα καὶ αἱ πεταλούδες, ποῦ ἐπήγαιναν νὰ ξεκουραθοῦν ἐπάνω εἰς ἀνθισμένα δεινράκια καὶ χαμόκλαδα, σάν ζωντανὰ λουλούδια...

— Ἀχ! Μαρία μου, εἶπεν ἡ Ἀσπασία, πῶς ἠμπορεῖς καὶ προσέχεις στὸ ράφιμό σου, ἐμπρὸς εἰς αὐτὸ τὸ ὠραῖο λειβάδι, ποῦ τὸ φωτίζει τόσο λαμπρὰ ὁ ἥλιος! Δέν βλέπετε πῶς ἐγγύου τὰ χορταράκια, καὶ πῶς ἡ σκιά τῶν μεγάλων δένδρων κάμνει νὰ λάμπουν ὠραιότερα, ὅσα λουλούδια μένουν στὸ πολὺ φῶς; Κύτταξε ἐκεῖνα ἐκεῖ τὰ σύννεφα, ποῦ ἔχουν χρῶμα φιστικί! Ἦθελα νὰ ἤμουν ξαπλωμένη ἐπάνω εἰς ἕνα σύννεφο, καὶ νὰ ταξιδεύω, καὶ νὰ βλέπω ἀπὸ ἐκεῖ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς!

— Τί; καὶ νὰ μὴν τρῶς; — Τί πεζὴ ποὺ εἶσαι, ἀδελφοῦλά μου! Συλλογίζεσαι κανεῖς αὐτὰ τὰ πράγματα, ὅταν ταξιδεύῃ ὁ νοῦς του μὲ ὄνειρα χρυσά;... Τί κρῖμα, νὰ μὴν ἠμπορῶ κ' ἐγὼ νὰ πετῶ στὸν ἀέρα, σάν τὰ πουλάκια!

— Μὰ κ' ἐγὼ, ἀγάπη μου, θαυμάζω, ἔπως ἐσύ, τὰ κάλλη τῆς φύσεως ἂν ὁμῶς κ' ἐγὼ ἄφωνα νὰ μὲ κυριεύσουν τὰ ὄνειρα, καὶ τ' ἀερολογήματα, αὐτὴ ἐδῶ ἡ πο-

δίτσα δέν θὰ ἦτο ραμμένη τώρα, καὶ τὸ πτωχὸ παιδάκι, ποῦ τὴν περιμένει, θὰ ἔμενε μὲ τὰ κουρελάκια του...

Ἡ Ἀσπασία δέν ἤκουεν ἀπὸ αὐτὰ. — ὦ! Μαρία μου, εἶπε, εἶνε τόσο ὠραῖο πρᾶγμα νὰ βλέπῃς τὰ σύννεφα νὰ τρέχουν, ν' ἀκούῃς τὰ πουλάκια νὰ κελαδοῦν, νὰ ὄνειροπολῆς τέλος πάντων! Ὀμολόγησε δὲ, ἐπὶ τέλος, ὅτι δέν ἐννοεῖς ἐσὺ τὴν φωνὴν τοῦ νεροῦ ποῦ κελαρίζει, οὔτε τὸ ψιθύρισμα τῶν φύλλων ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα. Ὅπως τὸ λέγει πολὺ σωστὰ ὁ ἀδελφός μας, ἐσὺ εἶσαι θετική, δέν ἔχεις φαντασίαν!

— Πολὺ πιθανόν... Ἀλλά, ἐπειδὴ εἶμαι καταδικασμένη νὰ ζῶ κάτω στὴν γῆν καὶ νὰ μὴν πετῶ μὲ τὰ σύννεφα καὶ μὲ τὰ πουλάκια, ἐννοῶ πρὸ παντὸς ὅτι πρέπει νὰ φροντίζω διὰ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἔχουν τὴν ἀνάγκη μου...

Τὸ κουδοῦνι ποῦ ἐσήμαινε διὰ τὸ φαγητὸν διέκοψε τὴν συζήτησιν. Εἰς τὸ τραπέζι, ἔβαλαν τὴν Ἀσπασίαν νὰ κόψῃ τὸ πεπόνι, — ἕνα ὠραῖο καὶ μεγάλο πεπόνι. Ἡ Ἀσπασία ἐκράτησε μίαν φέταν μεγάλην-μεγάλην, καὶ τὴν ἔφαγε μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

— Ὀμολόγησε, ἀδελφή μου, τῆς εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο ἡ Μαρία, ὅτι καὶ τὰ ὄλιγα πράγματα ἔχουν ἐπίσης τὰ θέληγτρά των.

Ἡ Ἀσπασία δέν κατεδέχθη ν' ἀπαντήσῃ, κ' ἔφαγε τὸ πεπόνι τῆς, κ' ἐπιτα ἕνα μεγάλο ὠριμο ροδάκινο.

Μετὰ τὸ φαγητόν, ἡ πτωχὴ γειτόνισσα ἦλθε νὰ τῆς δώσουν μερικὰ ἀπὸ τὰ φορεματάκια, ποῦ τῆς εἶχαν ὑποσχεθῆ νὰ τῆς ἐτοιμάσουν. Ἡ Μαρία ἔδωσεν ὅ,τι εἶχε τελειώσῃ τὸ πρωὶ, ἀλλὰ ἡ Ἀσπασία, λιγάκι στενοχωρημένη τώρα, δέν εἶχε τίποτε ἐτοιμον, καὶ ἡ συνειδησίς τῆς ἤρχισε νὰ τὴν τύπη διὰ τὴν ἀμελείαν τῆς. Ὅταν ὁμῶς ἐπέρασεν ἡ πρώτη στιγμή τῆς ἐντροπῆς, ἐξαναγύρισε κοντὰ στὸ ποταμάκι, ἐκάθησε στὰ χορταράκια, καὶ ἤρχισε πάλιν, εὐχαριστημένη καὶ χωρὶς ἔννοιες, νὰ ὄνειροπολῇ μὲ τὰ σύννεφα καὶ τὰ πουλάκια.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔβρεγε, καὶ τὰ κορίτσια ἐκάθησαν μέσα στὸ σπίτι. Δέν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα, καὶ ἡ Ἀσπασία ἤρχισε τὰ γασμουρητά. Ἀφῆσε τὴν βελόνα τῆς, ἐπίασε ἕνα βιβλίον, καὶ τὸ ἐκράτησεν ἀνοικτὸ χωρὶς νὰ διαβάξῃ. Ἐστενοχωρεῖτο, δέν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ.

— Κόρη μου, τῆς εἶπεν ἡ μητέρα τῆς, μήπως εἶσαι ἀρρωστη, καὶ δέν ἐργάζεσαι, ὅπως ἡ ἀδελφή σου;

— Ὅχι, μητέρα... Δέν βλέπετε ὁμῶς τί καιρὸς εἶνε; Κοντεύω νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν στενοχώρια!

— Δέν ἔχεις λοιπὸν σήμερα διαθέσειν νὰ ταξιδεύῃς ξαπλωμένη ἐπάνω στὰ σύννεφα σου; — εἶπεν ἡ Μαρία.

Ἡ Ἀσπασία ἐσήκωσε τοὺς ὤμους τῆς χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησιν.

— Παιδί μου, εἶπεν ἡ μητέρα, ὅταν ἐργάζεται κανεῖς μὲ τὸ μυαλὸ καὶ μὲ τὰ δάκτυλα, δέν στενοχωρεῖται ποτέ.

— Ἄν ἦτανε τοῦλάχιστον χειμῶνας, νὰ ἤμαστε κοντὰ στὴ φωτιά, καὶ νὰ βλέπωμε νὰ χορεύῃ ἡ τρελλὴ φλόγα τῶν ξύλων...

— Καὶ μέσθ στὴ φλόγα νὰ χοροπηδοῦν δράκοντες καὶ σαλαμάνδρες! ἐπρόσθεσεν ἡ πονηρὴ Μαρία.

— Μὰ, μὲ τέτοιον καιρὸ, ποῦ καρδιά καὶ ἀπόφραξις νὰ ἐργασθῆ! — ἐξηκολούθησεν ἡ ὄνειροπόλος, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὰ λόγια τῆς ἀδελφῆς τῆς.

Ἐπροχώρησε λοιπὸν παραπολὺ εἰς τὸ ἐργόχειρόν σου, ὅταν ἦτανε ὁ καλὸς καιρὸς;

Ἡ Ἀσπασία ἐκοκκίνισε καὶ ἐξανάπιασε τὴν βελόνα τῆς.

— Θέλεις νὰ μᾶθῃς διὰ τί στενοχωρεῖσαι, κόρη μου; εἶπεν ἡ μητέρα! Στενοχωρεῖσαι, διότι εἶσαι δυσχερεστημένη μὲ τὸν ἐαυτόν σου. Ἡ συνειδησίς σου σὲ μάλώνει, διότι ἐπρότιμησες νὰ κάθῃσαι καὶ νὰ ὄνειροπολῆς, παρὰ νὰ ὑποχρεώσῃς μίαν πτωχὴν μητέρα μὲ τὴν ἐργασίαν σου. Ὅταν εἶνε κανεῖς εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἐαυτόν σου, ἡ στενοχωρία καὶ ἡ κακὴ διάθεσις δέν τὸν πλησιάζουν. Τὰ ὄνειρα τῆς φαντασίας εἶνε ἴσως ποιητικά, ἔχουν ὁμῶς καὶ τὸ ἐλάττωμα ὅτι κάμνουν τὸν ἄνθρωπον νὰ λησμονῇ τὴν πραγματικότητά καὶ νὰ γίνετα ἐγωϊστής. Καὶ ὁ ἐγωϊσμός εἶνε πολὺ κακὸ ἐλάττωμα, — διὰ τὴν γυναῖκα ἰδίως!

ANNA ΠΥΡΓΩΤΟΥ

ἭΛΙΟΣ ΚΑΙ ΦΕΓΓΑΡΙ

Σάν σκοτεινιάσῃ ἡ πλάσι — σάν φρόνιμο παιδί — κ' ὁ Ἥλιος θὰ πλαγιάσῃ νὰ γλυκοκοιμηθῇ,

Τὸ μάνινο του θὰ πάσῃ σάν θὰ ξυπνήσῃ ἡ ἀδῆ κ' ὁλος ζωὴ καὶ χάρι σὸν οὐρανὸ θὰ βγῆ.

Τὴ νύχτα κάνει μέρα Φεγγάρι τὸ χλωμὸ κ' ἡ δόλια του μητέρα θὰ τῶχει γιὰ καϊμὸ.

Γι' αὐτὸ ἀρρωστημένο ποτε μισὸ θὰ βγῆ ποτε κρεββατωμένο ξεχνάει νὰ φανῆ.

Κάθε παιδί γιὰ τοῦτο τὸν Ἥλιον ἀγαπᾷ, ζωὴ καὶ φῶς καὶ πλοῦτό στὴν πλάσι ποῦ σκορπᾷ.

ΦΑΚ

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Ἡ προθεσίμια τῆς ἐγγραφῆς καὶ τῆς ἀνανεώσεως διὰ τὸ 29ον ἔτος 1907 λήγει τὴν 15 Δεκεμβρίου ἐ.ε. Μόνον οἱ ἐντὸς τῆς προθεσίμιας ταύτης ἀνανεοῦντες ἢ ἐγγραφομένοι δι' ὄλον τὸ ἔτος, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Λαχεῖον τῶν δώρων τῆς Διαπλάσεως.

Εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ κερδίσουν 50 ἀριθμοί, ὅλοι δῶρα ἀξίας. Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ τὴν ἐπ' ἀριθ. 002,094 Ὀμολογίαν τοῦ Δανείου Κτηματικῆς Πίσσεως τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δρ. 100, μ' ἐπιπλέον κέρδους 50,000 δραχμῶν.

Εἰς τοὺς 400 πρῶτους (200 ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ 200 ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ), οἱ ὁποῖοι θἀνανεώσουν ἢ θὰ ἐγγραφοῦν δι' ὄλον τὸ ἔτος, μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου, θὰ δοθῇ δωρεὰν ἀπὸ μίᾳ Μετοχῇ τῆς Διαπλάσεως ἀξίας δρ. 2,50.

Οἱ διὰ τοῦ Ἐσπαθώματος ἐγγραφομένοι νέοι συνδρομηταὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Λαχεῖον καὶ εἰς τὴν διανομὴν τῶν 400 Μετοχῶν, ἐάν ἐγγραφοῦν πρὸ τῆς 15 Δεκεμβρίου καὶ ἐάν ἡ ἐγγραφὴ των εἶνε δι' ὄλον τὸ ἔτος.

Εἰς τὸν Ἐβδομον Διαγωνισμὸν Ἐσπαθώματος θὰ διαγωνισθοῦν ὅσοι θὰ ἐγγράφουν συνδρομητὰς ἢ ἀγοραστὰς διὰ τὰ φύλλα τοῦ 1907, ἀπὸ σήμερον μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1907.

Τὸ δικαίωμα τῆς ἀνανεώσεως ἢ ἀλλαγῆς ψευδωνύμου (φρ. 1) διὰ τὸ 1907, δύνανται οἱ ἀνανεοῦντες νὰ τὸ ἐμβάζουν ἀπὸ τοῦδε μαζὶ μὲ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς, χάριν περισσοτέρας εὐκολίας.

Επίσης χάριν εὐκολίας, οἱ ὀπασθῆποτε συναλασσομένοι μετὰ τοῦ Γραφείου μας καὶ δυσκολευόμενοι νὰ στέλλουν κάθε τόσο μικρὰ ποσὰ, δύνανται νὰ στείλουν προκαταβολικῶς ποσὸν μεγαλύτερον, τὸ ὁποῖον θὰ κρατῆται εἰς πίστωσίν των καὶ θὰ τοῖς ἀνοίγεται λησμός.

Παρακαλοῦνται οἱ προθυμότεροι ἐκ τῶν φίλων μας νὰ σπεύσουν πρὸς ἀνανεώσιν τῆς συνδρομῆς των, χωρὶς νὰ περιμένουν τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσίμιας, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν, ἢ ὁποῖα δυσκολεύει τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφείου μας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτός στὸ Θεοφίλη: — Ἄν τὸ βρῆς τί ἔγω μέσα εἰς αὐτὸ τὸ καλάθκι, ὅθ' οὐ δώσω ἕνα τσαμπάκι. — Ἐλα!... φέρε δῶ σταφύλι!... — Μπρὲ! πῶς τῶρες, Θεοφίλη; — Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Χρυσόπαιδο [EE]

Τὸ φίλο μας τὸν Πάνο Τάδελοφια τοῦ τὰ ἄλλα τὸν βρῆκασις ἀπάνω Σὲ μίᾳ μεγάλῃ σκάλα.

Μὲ κανεῖς; τὸν ρωτοῦνε Τὴ φῶσις κ' ἄπορις Καὶ ἀπ' τὸν μικρὸν ἀκούνε Τὴ δικαιολογία:

— Εἰς τὸ Θεὸ ποῦνε ψηλά Τὴν προσευχὴ μου κάνω Καὶ γιὰ νάκούσῃ ποῖο καλά, Ἄνέθηκα ἐδῶ πάνω! — Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Παλλάδος [EE]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ 28.— Ὁ Φλοῖτοβος τῆς Θαλάσσης συστήσῃ ἕνα ἄπορον συμμαθητὴν τὸν ἐπιθυμοῦντα πολὺ νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὴν Διάπλασιν τοῦ 1907

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ

θὰ εἶνε διπλοῦν, δεκαεξαεπίδων καὶ θὰ φέρῃ δύο ἀριθμοὺς (51—52) καὶ δύο ἡμερομηνίας (18 καὶ 25 Νοεμβρίου). Ὅθ' ἀνοίγεται δὲ

ἀκόμη καὶ ὑπὸ 8 σελίδων, μὲ τὸ ἐξώφυλλον τοῦ Τοῦμου καὶ τὸν Πίνακα τῶν Περιεχομένων, — διότι μὲ τὸν Νοεμβρίου τὸ ἔτος μας τελειώνει.

Τὸ δεκαεξαεπίδων αὐτὸ φύλλον, ἐντὸς τῶν ἄλλων, θὰ περιέχῃ καὶ τὴν κρίσιν τῆς 23ης Κυριακῆς.

Τὸ Κεντρὶ ἐρωτᾷ ποῖοι ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ τρεῖς-τέσσαρες συνδρομηταὶ μου, οἱ ὁποῖοι, τὴν 3 Νοεμβρίου ἐπέτεκον τὸ ἔξωθεν τοῦ καταστήματος Χρυσικοπούλου καὶ κατέπρωγαν κυριολεκτικῶς ἕνα φυλλάδιον Διαπλάσεως. Ἦτο νύκτα, εἰδεμὴ, λέγει, θὰ τοὺς ἐρωτογράφισε.

Ἦται εἰς διανομῆς, Γυμνασίον Μιτυλήνης, διότι κάθε Σάββατον στέλλονται εἰς τὰ ταχυδρομείον ὄλων τῶν συνδρομητῶν τὰ φύλλα συγχρόνως. Οἰονδηποτε βιβλίον ὀλεῖς δύναμαι νὰ σοῦ προμηθεύσω, ἀρκεῖ νὰ συνοδευέται ἡ παραγγελία σου μὲ τὸ ἀντίτιμον καὶ μὲ τὰ ταχυδρομικά.

Ἐστειλα τὰ βιβλία, Ἑλληνοπούλου τῆς Ροδότης. Ναι, φαντάζομαι τί υπέρφερες ὄλον αὐτὸν τὸν καιρὸν, καὶ σὲ δικαιολογῶ ποῦ δέν μοῦ ἔγραψες. Τώρα ποῦ ἠτύχασαν ὀλίγον τὰ πράγματα, νὰ μ' ἐνθυμῆσαι συντότερα.

Ἦ κομψοτάτη ἐπιστολή σου μὲν ἤρσε πολὺ, Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων, Χαίρω πολὺ ποῦ θὰ ἔλθῃς εἰς τὴς Ἀθήνας καὶ θὰ σὲ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς. Παιδικὴ Χαρά, εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς διὰ τὴν εὐκρινῆ σου μετανοίαν, χάρις εἶνε τὴν ὁποῖαν θὰ σ' ἔχομεν εἰς τὸν κύκλον μας.

Ἐγράψες μίαν ὠραιότατην εἰκόνα τῆς μικροῦλας σὰς Ἀγλαίας, Κυρία Σκαρφαλόστρα, πιστῆν ὡς φωτογραφία, τὴν ὁποῖαν ἐθαύμασα μὰ τὴν ἀλήθειαν! Σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ φιλήσῃς τὸ γαστριωμένον πρωτότυπον.

Δέν ἤξευρα δὲ γράψαι, καὶ στίχους, Ἄφροκρίνο! Ἦ ἔμμετρος ἐπιστολή σου ἦτο δι' ἐμὲ μίᾳ ὠραία ἐκπληξίς:

Ὅραία: ἐπιστολάς μου ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Λάμπου τῶν Ἀνθέων, Χρυσόπαιδο, Πτερωτὴ Καρδία, Χάλας, Ἀκτωαίως, Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης, Ποιητὴς τοῦ Παρνασσού, Ἐαρινὴ Ἐσπέρα, Ἠρωϊκὸν Ἀρκάδι, Ἀμύμητος Γελοποιοὺς καὶ Δαφροστεφῆς Σημιαία.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ Νέα Ψευδώνυμα: Λαυρεττὴ Κυριαλέυκος, α' (Ε.) Ἑλλάς, Ὑπερήφανος, α' (Ὀδάλ). Ἑλληνικὸ Ἀκρωγιάλι, α' (Ψ.) Χειμωνιάτικη Λιακάδα, α' (Α. Τ. Α.) Λάλαρος, κ' (χωρὶς ἀρχικὰ διὰ νὰ μὴ σ' ἐννοήσουν ἢ ἐπιστολή σου μὲν ἤρσε πολὺ ἀπὸ πρῶταίς σου εἰς τὸ προσεχές!) Δοξαομένο Εἰκοσιένα, α' (Φ. Φ. Φ.) καὶ Ἀνεμώνη τῶν Πατησίων, α' (Ε. Ο.):

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουμ μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα, κατηρημένα, δέν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Ἐσμεράδα μὲ τὸ Ἀφροκρίνο — Ἦον τὸ Ἐῶσον μὲ τὸ Δουκισσῶν τῶν Σαλῶνων, Ἄγγελον Ἀγγερίνον, Ἐθνικὸν Ὀνειρον, Ἰππότην τῶν Λευκῶν Ὀρέων καὶ Κεντρὶ — ἡ Γοργόφρονη Νίκη μὲ τὸν Ἀγγίβαν τὸν Καρχηδόνον, Ἄγγελον Ἀγγερίνον, Δαφροστεφῆ Ἑλλάδα, Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας καὶ Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας — τὸ Ἄρθος Ἀνθέων μὲ τὴν Εἰμαρμένην, Αἰμιλλίαν Εἰμαρμένην καὶ Δαυρομένο Τριαντάφυλλο — τὸ Ζήτω ἡ Ἐνωσις μὲ τὸν Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας, Βωμόν τῆς Ἐλευθερίας, Ὑπερ Πατρίδος, Φιλελευθέραν Κρησίαν καὶ Μισροδόλον — ὁ Ἰππότης τῶν Λευκῶν Ὀρέων μὲ τὴν Χιονισμένην Περίστεραν καὶ Ἰδιότροπον Σανθόδιον — ἡ Ρέμβη μὲ τὴν Κροκόσπελον Ἡδὲ, Κόρην τῆς Κρήτης, Αἰμιλλίαν Εἰμαρμένην, Νηρηίδου τοῦ Ἐδρώτα καὶ Βασιλοῦσαν τῶν Ἀνθέων — τὸ Ταπεινὸ Γαιοεμὶ μὲ τὸ Κεντρὶ, Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας, Διακοιθίσιον Ἀρσακιάδα, Κρόταλον καὶ Ἐαρινὴν Ἐσπέραν — τὸ Ἄστρον τῆς Ἀθήης μὲ τὸ Ἐθνικὸν Ὀνειρον, Δικηγόρον τῆς Νεολάας, Σανθὸ Διαβολάκι, Μισροδόλον καὶ Μισράνιον — ἡ Ἄδρα τοῦ Βεσμίου μὲ τὴν Εἰκοστὴν Περμλιν Μαργίτου, Χειμωνιάτινον Ἠλίον, Ροδοσιαλὸν Ἄδραν, Ἄρθος Ἐλευθερίας καὶ Ὑπερ Πατρίδος — ὁ Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης μὲ τὸν Δεσμὸν Φιλίας, Ἐῶσον Κρίνον, Λάμπου τῆς Μουσικῆς, Ἐθνικὸν Ἰδωδὲς καὶ Ἄστρον τῆς Ἀθήης — ἡ Πυργία Καλλιτέχνις μὲ τὸν Ναυτοπάδα τοῦ Σουρκοῦ, Δαυρομένο Τριαντάφυλλο, Ἐθνικὸν Ὀνειρον, Δαφροστεφῆ Σημιαίαν, καὶ Δεκαπενταετῆ Πλοιαρχον — ἡ Κροκόσπελος Ἡδὲ μὲ τὴν Κυρίαν Δὲν μὲ Μέλει, Κυρία Σκαρφαλόστραν, Χλόην, Κόρην τῆς Κρήτης καὶ Παλιότροπον Μπελφραγκῶ — ἡ Φιλοπατρὶς Ἑλληνοπούλα μὲ τὸν Ἐγθονοῖωδὴ Ἑλληνα, Κεντρὶ, Παιάνα τῆς Ἐλευθερίας, Ἀδάμα τῆς Ζωῆς καὶ Ὀδῆνα — ὁ Φλοῖτοβος τῆς Θαλάσσης μὲ τὴν Ἀγαιοθήνον Καρδίαν, Μαγαμένο Μπουμποῦμι καὶ Δικέφαλον Ἄετον — ὁ Παλιότροπος Μπελφραγκῶ μὲ τὸ Ἠρωϊκὸν Ἀρκάδι, Βωμόδες Ρόδου, Κυματοθραύστην τοῦ Ἐδξελίου, Ἑλληνικὸν Κάλλο; καὶ Φίλην τῶν Ζώων — ὁ Ἄγγελος Ἀγγερίνος μὲ τὴν Μαύρην Μάσκαν, Ὀνειρον τῆς Δόξης, Λάμπου τοῦ Ὁραίου καὶ Δουκισσῶν τῶν Σαλῶνων — ἡ Γλυκία Ἑλλάς μὲ τὸν Μικρὸν Ποδηλάτην καὶ Παιάνα τῆς Ἐλευθερίας — ἡ Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων μὲ τὴν Φίλην τῶν Ζώων, Ἀγγὴν Καρδίαν, Ἑλληνικὴν Τριήρη, Σανθὸ Δια-

βολάνι και Μιράνταν—ο Συναχωμένος Ποντικός με τον Βοϊμόν της Έλευθερίας, Έλληνική Τριήνη, Έαρινή Έσπέρα, Περατών Όνειρον και Γαλαξία—το Φλοισβίζον Ρυάκιον με τον Ύμνον της Έλευθερίας, Κεντρί, Έαρινή Έσπέρα, Άγγελον της Άγάτης και Νηρηίδα τού Εδρίπου.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Ρέμβην (πίστευσε ότι εύχριστούμαι πολύ να διαβάω τας... ανοησίας σου) Άνθοσαν Νεότης (ενεργάφη) Φιλόπατριον Έλληνα (θεδαίως έχει δικαίωμα Λαλείου σ' εύχριστώ δια τας ενεργείας και επιθυμώ να μου γράψης συχνά) Χουσακτινή Αδύνη (ήτο που έπλησίαζε ή ώρα του περιπάτου και το τέλος του χαρτιού, είδειμή θα έγραφε και άλλα, διότι είξεύρει πόσον μου άρέσουν αι έπιστολάι σου) Άσση (διά το ψευδώνυμον που άπήνησα ιδιαιτέρως) Κοραλλιογενή Νήσον (εύχριστώ πολύ) Αδρόν Βύρωγα (έλήφθησαν) Άγγελον Αδυρεϊνόν, Γλυκεια Έλλάδα (χαίρω που ξίνεις καλά) Νυκτολούδο (σου έπέραςε λοιπόν τό συνάχι; Τι κρίμα να χάσης την ώραταιν έκδρομήν!) Συναχωμένον Ποντικόν, Φλογέραν τού Βοσκού (τό γράφιμον να είνε καθαρόν, και δέν πειράζει άν τό χαρτί δέν είνε πολυτελές) Φλοισβίζον Ρυάκιον (διά τό 1907 έχω παρά πολύ ώραία μυθιστορήματα, ώστε εμπορείς να γάρειςαι από τώρα). Ωραία Τουρίδα, Νίαν Ε. (εύχριστώ δια τό δελτίον πολυ ώραία φαίνεται ή πόλις σας) Νυκτερινήν Αρσούν (αυτά τα μαθήματα!) Πόγκηπα Σμάραγδον (εύχριστώ πολύ έστειλα) Άγγελον της Άγάτης (έως τώρα δέν μου έγραφε) Παπαρούναν τών Άγρών (πού είνε να μου γράψη έξ μήνες! να ιδώ τώρα ποτε θα μου ξαναγράψη;) Αλεξάνδραν Γ. Π. (τας προσήσεις μου εις τους καλούς γονείς σου) Άσσην Καρδίαν, Έκείδα τού Μελλοντος (φωτογραφίας; άκχη καλλιτέρα) Παιδικήν Ανάμνησιν (βλέπεις τί γίνεται, αφού έκαμες την καλήν άρχήν;) Έλικωνιάδα Παρθένου (θερμότατα συλλυπητήρια δια τόν θάνατον του πολυτίμου θείου) Παπαφλέσαν κτλ. κτλ. Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 8 Νοεμβρίον θάπακτήσω εις τό προσέχες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκταί μέχρι της 14 Δεκεμβρίου

Ο χάρις των λύσεων, επί του οποίου δέν να γράφωσι τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, πολείται εν τῷ Γραφείω μας εις φακέλους, άν έκαστος περίξει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.]

611. Δεξιγράφος.

Δυό φίλους κάποιος φώναζε, Ρατούν κι αυτοί τί τρέχει, Μά κείνος τούς κορόιδαφε Και τί χαρά πού έχει! Θυμώνουν τότε και οι δυό, Μ' αυτός, τί λέτε κάνει; Τους πιάνει, μωρέ μάτια μου, Και τούσι, μέσ' ες τή γράνι!

612. Στοιχειάγραφο.

Κάποιος κακός, με φλόγινο Σπαθί με πλησιαζει Και:—Τήν ψυχή σου!—με φωνήν Άγρίαν μου φωνάζει. Πετάγομαι τότε έξω Και τόν πληγώνω πρώτος... Άλλά, θεέ! πού βρίσκομαι; Τι άχανάς! τί σκότος!

613. Μεταγραμματισμός.

Με δύο Λά,—άλλοι του, Τά άκρα του είνε δύο. Με Τά,—τά έχει δια, Μ' από μυαλά... άντιο!

614. Τρίγωνον.

1 2 1 3 1 3 Φωνήν βάζε, φίλε μου, 2 1 3 1 3 Όπου άντικρύξής ένα. 1 3 1 3 Στο δύο βάζε σύμφωνον 3 1 3 Στο τρία άλλο ένα 1 3 Σχημάτι' ετσι τρίγωνον 3 Και πέτο και σέ μένα.

615. Αριθμητική δια κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 3 Ζών=Φόγγος + 3 4 5 6 7 8 Ζών=Φόγγος + 2 8 2 8 9 α 6 3 -Νήσος=Σύνδεσμος + 6 3 4 6 3 -Νήσος=Ανωμαλία.

Άθροισμα ύπολοιπων=Πτηνό.

616-618. Λογοπαίγνια.

- 1.—Πότον σημειον στίξεως έχει άρχηγόν; 2.—Ποίος κοντός είνε ύψηλός; 3.—Διατί την νύχτα εμειβα κουτοί;

619. Κερκυμένη Παροιμία.

Ό φίλος μας ό Παντελής Σε μιάν άπελπισία Πολύ μεγάλη βρίσκειται, Διότι τόσην ώρα Μιάν Άσκησι δέν εμπορεί Να λύση, κι' όλο βρίζει Και όλο αναθεματά, Και λέει πώς δέν άξίζει Πεντάρ' αυτή ή Άσκησι. Και την άφινει τώρα, Γιατί τού λείπει ένα νησι Άκόμη και μιά χώρα.

620. Μαγικόν Γράμμα μετά διαπλής Ακροστιχίδος έξ άντιθέτων.

Τή άνταλλαγή ενός γράμματος έκάστης τών κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου πίντοτε τού αυτού, σχηματίσει άλλας τόσας λέξεις, τών όποιων τάντιθετα ναποτελούν, δια μέν τών άρχικών πάθος, δια δε τών δευτέρων γραμμάτων θεάν:

Κύρος, αήχης, Δίφρος, πεινός, ασόφρος.

621. Γρίφος Παραστυτικός.

Πρόθεσις μονοσύλλαδος.—Άρθρον πληθ.—Άσθένεια κατά αιτιατικήν.—Ευγενής κατά γενικήν.—Φωνήν.—Δύο σύμφωνα.—Άρθρον κατά γενικήν.—Ρήμα συνηρημένον.—Παιγνίδι.—Άρνητικόν.

[Πάσαι αι άνωτέρω Άσκήσεις έλήφθησαν έν της βραβευομένης Συλλογής τού ΑΜΙΜΗΤΟΥ ΓΕΛΕΤΟΠΟΙΟΥ.—Τάποτελέσματα τού Διαγωνισμού θα δημοσιευθούν εις τό προσέχες.]

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Άσκήσεων τού φύλλου 39. 492. Πανόπη (Πάν, όπή).—493. Κύλων-κύων.—494. Χλόη-χολή.—495. Ίανός. 496. Κ Φακός—Κώς= φά+(Λαμία—μία)= λά + (καρίς—κά)= οίς= ΦΑΛΑΡΙΣ.—498-502. Δία τού Α: Σαταράς, άτιμάμαξα, άγαλμα, Φάσσα, Τρανοβάλα.—503. ΠΑΡΙΣ-ΑΡΑΔΗ(ΠΑΡ-ράσιος, ΆΡάγη, ΡΑχίς, ΊΛιον, ΣΗστός.)—ΡΗΜΑ-ΑΣΙΑ (ΡΑδάμανθος, ΉΣάλας, ΜΙνας, ΆΑρών).—ΠΑΡΑ-ΑΡΗΣ (ΠΑΡης, ΆΡάλη, ΡΗμα, ΑΣία).—505. Έσο μεγαλόνηχος και μετρούφρων (Έσω μεγάλο ψίχος και—με τρι ο—φρόν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις λεπτά 10, δια δε τούς συνδρομητάς μας λεπτά 6 μόνον. Έλάττωτος όρος 10 λέξεις, δηλαδή και αι ελιγότεραι τών 10 πληρόνται ως να ήσαν 10.]

Αποκρούω διαρρηδην έξ έμου δήθεν δημοσιευθεσαν δήλωσιν ύποστηρίξεως έν Δημοψηφίσματι Ύπερ Πατρίδος, συγχάριον διαγωγήν... εδφροός, πλαστώς μεταχειρισθέντος ήμετέραν ύπογραφήν. Τούναντίον γυνιστοποιώ ότι πάσαις δυνάμεισιν, επενεργούσαις θριαμβόν έμού περυσινόν, μαυρίζων Ύπερ Πατρίδος, θέλω ύποστηρίξει υπέρχον ψευδώνυμον ΥΜΝΟΥ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.—Πάτρος Γουναράκης (Σημαία της Έλευθερίας) πρώτεύσας περυσινώ Δημοψηφίσματι. (5'-260)

Ονειροπόλος της Δόξης της Σημαίας της Έλευθερίας (πέρσι βραβευθείσης), εξαυτομιαί τας ψήφους φίλων συνδρομητών δια Δημοψηφίσμα.—Ονειροπόλος της Δόξης. (5'-261)

ΣΤΟ αγαπητό Ύπερ Πατρίδος ύποσχέμεθα ένθερμον ύποστήριξιν εις Δημοψηφίσμα.—Έρωθρόν Προσοπίον και Δροσούλουστον Ανκαγές. (5'-262)

Εύχαριστως, Σημαία της Έπαναστάσεως, ήθελον δώσει ήμιν την ψήφόν μου άλλ' ύποσχέθην ήδη αυτήν τῷ Ύμνω της Έλευθερίας.—Κλειώ Γαρουφαλῆ. (5'-263)

Κατεργάριε εξαδέλφε, Όνειρον της Πατρίδος, έπερίμενες να πάρης πρώτον βραβεϊόν δια να μου φανερήσης τό ψευδώνυμόν σου, ε;—Γλυκεια Έλλάς. (5'-264)

Τεμπέλα Έμμεράδα, διατί άργείς τόσον ν' άπαντήσης εις τά γράμματά μας;—Κωνσταντία, Μαρικα. (5'-265)

Όλοι όπιστε άσπρο στό Ύπερ Πατρίδος, Ύπερπατριδαρούμπικρος!!!—Έλλάς Ύπερήφανος. (5'-266)

Εύχόμενος τῷ φιλάτῳ Ύπερ Πατρίδος χρόνια πολλά δηλώ αυτόν ένθερμον ύποστήριξιν.—Διπλωμάτης. (5'-267)

Ύψηφισομεν πάντες Φιλοπάτριδα Έλληνοπούλαν.—Σημαία της Έπαναστάσεως, Άστρον της Αδύνης. (5'-268)

Αντυχαριστώ και συχαίρω θερμώς Γλυκίαν Έλλάδα, δια τό άληθώς θαυμάσιον τετραδίόν της.—Άγγελος Αδυσρινός. (5'-269)

Υπερήφανε Φοίνιξ, πώς πηγαινει τό τραπέζακι με τόν Τάκη;...—Άγγελος Αδυσρινός. (5'-270)

Δηλοδμεν ότι έν προσέχει Δημοψηφίσματι ένθερμως ύποστηρίξομεν αγαπητόν Ύπερ Πατρίδος.—Λατρευτή Κωνσταντικός και Έλληνικό Ακρογυάλι. (5'-271)

Χαρισμένη Κράτει Φαιδρότητος, δυναμένη συγχωσθῆναι μετ' έμού, εργαταλείτω ήμέτερον ψευδώνυμον.—Κράτος της Φαιδρότητος. (5'-272)

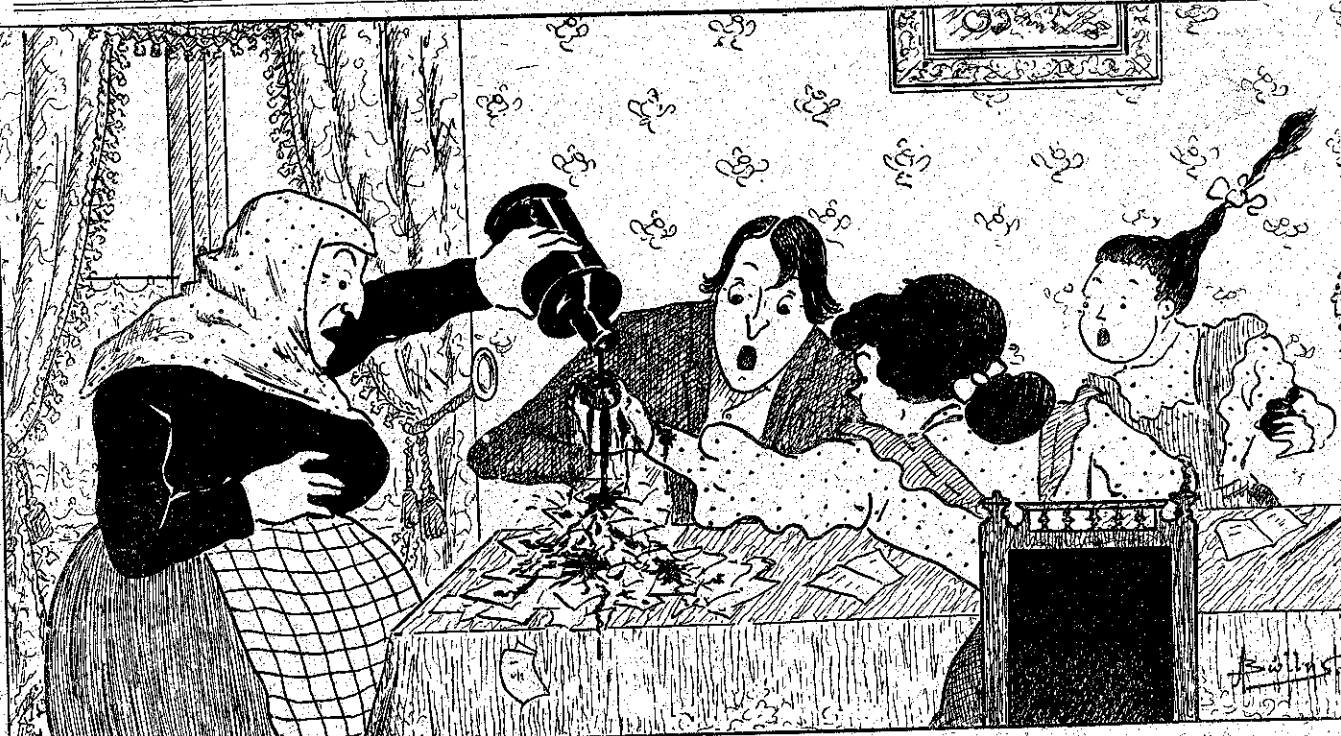
Πάω άνταλλαγήν δελταρίων προσωρινώς και εύχαριστώ τούς άποστειλόντάς μοι.—Απόστολος Σ. Αναγνωστόπουλος. (5'-273)

Ονειροπόλε της Δόξης, ύποστηρίξατέ με, να σάς ύποστηρίξω.—Άγκυρα της Σωτηρίας. (5'-274)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ Συνιστώμενον υπό τού Ύπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμάν όπηρεσίας και υπό τού Οικουμενικού Πατριάρχειου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έσωτερικού λεπ. 20. Έξωτερικού φρ. χρ. 0,20. Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμάνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Όδός Ελευθέρου άρ. 38, παρά τῷ Βασιλειῳ. Έτος 28ον.—Αριθ. 51—52

ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΡΙΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΦΟΥΡΙΑ! Φούρια!... Δέν έχομεν καθόλου καιρόν δια χάσιμον προθεσμία τών άπαντήσεων έτελείωσε την 31 Οκτωβρίου, ή κρίσις εις τας 10 Νοεμβρίου πρέπει να είνε τελειωμένη δια να εικογραφηθή και να τυπωθή έντός του μηνός. Πρώτην φοράν μάς τυχαίνει να κάμνωμεν Κυριακήν με τόσην βίαν... Έμπρός, κυρά Μάρθα! Έμπρός, κορίτσια! Όλοι πρέπει να βοηθήσετε τόν Άνανιάν... Έλάτε μαζί μου. Θα καθήσωμε ήσυχα και φρόνιμα γύρω ες τό τραπέζι. Ούτε άλογοπαίγνια, ούτε τίποτε... Θα μοιρασθοῦμε τας Άπαντήσεις, θα τας διαβάσωμε, και θα σημειώσωμε επάνω εις κάθεμιαν τί είνε, δια να ξεύρωμε εις ποιον σωρόν θα την τοποθετήσωμε... Εσύρετε τί λέγω... Χωριστά τα Καλοκαίρια, χωριστά αι Άνοιξεις, χωριστά οι Χειμώνες, χωριστά τα Φθινόπωρα... Οι όπροι θα είνε τέσσαρες, κ' ένας πέμπτος ακόμη δι' όσους τυγόν δέν έσφαράξουν προτίμησιν ώρισμένην. Εσύρετε τί λέγω... Δέν είνε δα ή πρώτη φορά πού μ' έβοηθήσατε εις την ταξινόμησιν αυτήν... Λοιπόν, έμπρός! —Μά πρέπει να μάς δώσης κόκκινα μολύβια για τας σημειώσεις! είπεν ή Άγάπη.